

6

ท่านศักดิ์สิทธิ์เกินไป

เรื่องนี้..เป็นเรื่องของลุงเปล่ง..ซึ่งเป็นบุคคลยุคต้นวิชาที่ขอบมาแล้วเรื่องราวของหลวงปู่ให้หลวงพ่อรั้มขโยฟังบ่อย ๆ อีกทั้งยังเคยมาวัดพระธรรมกายตั้งแต่ครั้งยังเป็นทุ่งนาฟ้าโล่งอีกด้วย

ลุงเปล่งเป็นทานบตีของวัดปากน้ำ..ที่ขอบมาถวายภัตตาหารกับหลวงปู่..พร้อมกับภรรยาอยู่เป็นประจำ ด้วยเหตุนี้..จึงทำให้ลุงเปล่งคุ้นเคยกับหลวงปู่ แต่ที่ว่า..แม้จะคุ้นเคยกับหลวงปู่มากสักแค่ไหน ลุงเปล่งก็ไม่ค่อยจะเชื่อในความศักดิ์สิทธิ์ของหลวงปู่สักเท่าไร ที่บอกอย่างนี้ไม่ใช่เพราะลุงเปล่งไม่เคารพหรือลบหลู่หลวงปู่ แต่เป็นเพราะลุงเปล่งไม่ค่อยเข้าใจและตามไม่ทันในเรื่องการทำวิชาของหลวงปู่ โดยลุงเปล่งจะขอบพูดว่า “หลวงพ่อท่านศักดิ์สิทธิ์เกินไป” อีกทั้งยังไม่ค่อยเชื่อในอานุภาพวิชาธรรมกายอีกด้วย

ด้วยเหตุนี้..ลุงเปล่งจึงเป็นคนพิเศษเพียงคนเดียวที่แม้ยังไม่เข้าถึงพระธรรมกาย แต่หลวงปู่ท่านก็เอ็นดู และอนุญาตให้เข้าไปในโรงงานทำวิชาซึ่งก็คือกุฏิของท่าน เพื่อให้ลุงเปล่งได้ประจักษ์ใน

ความศักดิ์สิทธิ์ของวิชาธรรมกายด้วยตัวเอง ทั้ง ๆ ที่ในสมัยนั้น ผู้ที่จะเข้าไปในโรงงานทำวิชาได้ ต้องเป็นพวกที่เข้าถึงพระธรรมกายเท่านั้น แต่สำหรับลุงเปล่งแล้ว หลวงปู่จะพาท่านไปที่ประตูของโรงงานทำวิชาแล้วบอกว่า..

“เปล่ง..เวลาเอ็งเข้ามาเนี่ย เอ็งเอามือล้วงข้างล่าง..แล้วดันไม้อย่างนี้นะ แล้วประตูมันจะเปิดเอง และถ้าเอ็งเข้าไปแล้ว..ก็ให้นั่งเฉย ๆ นะ..อย่าส่งเสียงพูดอะไร เพราะเขากำลังทำวิชากัน”

ซึ่งพอลุงเปล่งลองเข้าไปจริง ๆ ท่านก็ออกมาเล่าว่า “พอเข้าไปแล้ว..เราเหมือนคนบ้านะ เพราะไม่รู้เขาพูดอะไรกัน พูดกันอยู่ 2 คำ คือ ทำให้ละเอียด ..ละเอียดลงไป ..ละเอียดหรือยัง ซึ่งถ้าเป็นผู้หญิงก็จะตอบหลวงปู่ว่า ละเอียดแล้วเจ้าคะ ถ้าเป็นพระ..ก็จะตอบว่า ละเอียดแล้วครับ คือ ฟังแล้ว..ไม่เห็นจะมีอะไร มีแต่คำว่าละเอียด และพอหลวงปู่ถามพวกที่ทำวิชาว่า สว่างหรือยัง เขาก็ตอบออกมาว่า สว่างแล้วเจ้าคะ...”

จากนั้นหลวงปู่ก็บอกลุงเปล่งว่า “..เออ เปล่ง!! ไหนเอ็งลองออกไปดูสิ ท้องฟ้าสว่างหรือยัง” ซึ่งลุงเปล่งก็ได้แต่ไม่เข้าใจ คือไม่รู้ว่าเขากำลังทำอะไรกัน แต่พอเปิดประตูออกมาดูนอกโรงงานทำวิชา ทันใดนั้น..ลุงเปล่งก็เห็นท้องฟ้าสว่างจ้าเลย แต่ลุงเปล่งก็แค่นึกในใจว่า “..เอ..!! ตอนเราเข้ามาวัดใหม่ๆ ท้องฟ้ายังมีมืดที่อยู่เลย...มืดจนน่ากลัว เอ๊ะ..!! แต่ทำไมตอนนี้มันสว่างจ้าเลย...”

จากนั้นก็กลับเข้ามารายงานหลวงปู่ทั้ง ๆ ที่ยังไม่หายว่า..
“สว่างแล้วครับ” ซึ่งพอหลวงปู่ฟังเสร็จ ท่านก็นิ่ง ๆ ต่อไปโดยไม่พูด
อะไร จากนั้นลุงเปล่งก็คิดในใจว่า.. “เรานิ่งมาตั้งนานแล้ว ไม่เห็นจะมี
อะไร มีแต่พูดคำว่าละเอียด ..ออกไปดีกว่า..ขึ้นอยู่ในนี้ต่อไป..
บ้ากันพอดี”

ในช่วงนั้น..นอกจากลุงเปล่งจะยังไม่ค่อยเข้าใจเรื่องการทำ
วิชาแล้ว ลุงเปล่งยังเชื่อและศรัทธาในวิชาโหราศาสตร์อีกด้วย
เพราะในช่วงที่ลุงเปล่งหัดเป็นหมอดู ท่านจะชอบมาคอยอวดให้
หลวงปู่ฟังว่า ตำราโหราศาสตร์...มันดีอย่างนั้น..อย่างนี้ แม่นอย่างนั้น..
อย่างนี้ ซึ่งพอหลวงปู่ฟังเสร็จ ท่านก็บอกว่า “..สู้ “ล้มมา อะระหัง”
ไม่ได้หรอกนะ เพราะเป็นทางมรรคผลนิพพาน”

แต่ลุงเปล่งก็ยังไม่เข้าใจเท่าไร แถมยังยืนยันความเชื่อของ
ตัวเองอยู่ดี คือ เมื่อลุงเปล่งมาหาหลวงปู่ทีไร ก็ะบอกแต่ว่า
โหราศาสตร์แม่นอย่างนั้น..อย่างนี้..อยู่เรื่อย จนหลวงปู่รำคาญ จึง
พูดกลับไปว่า.. “เปล่ง..ข้าให้เ็งดูแม่นสัก 10 ปี คือ ในช่วง 10 ปีนี้..
เ็งจะแม่นมากทีเดียว แต่หลังจากนั้น ตอนท้ายของชีวิตนี้..เ็งจะ
จำได้แค่ “ล้มมา อะระหัง” วิชาอย่างอื่นเ็งจะลืมหมดเลย!!!”

ซึ่งตอนนั้น..ไม่ว่าหลวงปู่จะพูดอย่างไรลุงเปล่งก็ไม่เชื่อ หน้าข้า
ยังไม่คิดว่าจะเป็นไปได้เลย เพราะช่วงนั้นลุงเปล่งเป็นหมอดู
ที่แม่นมาก คือ แม่นในระดับเทพเรียกทวด เพราะไม่ว่าลุงเปล่งจะจับ

ตำราไหนมาอ่าน ก็เข้าใจทะลุปรุโปร่งหมด แถมยังแตกฉานถึงขนาด
เขียนตำราหมอดูเองได้ แต่หลังจาก 10 ปีผ่านไปเท่านั้นเอง...
ลุงแปลง..เกิดเป็นอะไรไปก็ไม่ทราบ ทายใครก็แค่เกือบถูก ซึ่งก็แปลว่า
ไม่ถูก แถมไม่แม่นเหมือนเก่า เพราะที่เคยศึกษามามันลืมนี่จริง ๆ ซึ่ง
ลุงแปลงบอกว่า ที่พอจะจำได้บ้าง..ก็เป็นพวกคาถาอาคม และเมื่อ
เป็นอย่างนี้ ลุงแปลงก็เลยเกิดอาการเสียเซลฟ์ (Self) เพราะดูดวงใคร
ก็ไม่ถูก จึงกลับมากราบเรียนถามหลวงปู่ว่าเพราะอะไร..ทำไมมัน
ดูไม่แม่น ซึ่งท่านก็ตอบลุงแปลงไปว่า “..ก็มันครบ 10 ปีแล้วนี่หว่า”

ซึ่งพอลุงแปลงนับเวลาดู ท่านก็ต้องทิ้ง เพราะเมื่อนับเวลาดู
แล้วมันเลย 10 ปีไปแค่ 1 วัน เท่านั้นเอง ลุงแปลงก็กลายเป็นหมอดูที่
ดูไม่แม่นแล้ว และที่น่าทึ่งมากไปกว่านั้น คือ ในบั้นปลายชีวิตของ
ลุงแปลง ก็เป็นไปตามที่หลวงปู่บอกไว้เป๊ะเลย คือ ลุงแปลงบอกว่า..
“เป็นไงก็ไม่รู้ คาง..คาถา หมอดง..หมอดู อะไรที่เคยเรียนมา
มันลืมนี่หมดเลย เหลือแต่ “สัมมา อะระหัง” อย่างเดียวจริงๆ
ซึ่งทำไมมันลืมนี่ก็ไม่รู้เหมือนกัน ทั้ง ๆ ที่พยายามนึก ๆ แล้ว แต่นึก
ยังงั้นก็ไม่ออก”

ซึ่งภรรยาลุงแปลงเล่าให้พระเดชพระคุณหลวงพ่อดัมมชโยฟัง
ที่อาคารดาวดั่งส์ว่า “คุณแปลงเขาจำอะไรไม่ได้เลย จริงอย่างที่หลวงพ่
พูดไว้ไม่มีผิด คือ ไม่รู้..คุณแปลงแกเป็นอะไร เขาบอกจำอะไรไม่ค่อยได้
เหลือแต่ “สัมมา อะระหัง” อย่างเดียวเท่านั้น”

จากการที่ลุงแปลงไม่ค่อยเชื่อในความศักดิ์สิทธิ์ของหลวงปู่เลยทำให้มีคนไปถามลุงแปลงว่า ทำไม..ถึงไม่ค่อยเชื่อหลวงปู่ ? ซึ่งลุงแปลงก็จะตอบทันทีเลยว่า “ก็จะให้เชื่อได้อย่างไร เพราะเคยเห็นเกจิอาจารย์แทบทุกคนเลย เวลาเขาจะทำของขลัง หรือทำอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์อะไร เขาก็มีพิธีต้อง จะต้องท่องคาถา ต้องเขียนเลขยันต์ หรือไม่ก็เสกเป่าอะไรสักอย่างเพื่อให้มันศักดิ์สิทธิ์ แต่เนี่ย..ไม่เห็นหลวงปู่ท่านทำอะไรเลยสักอย่าง คือ พอเราพูดหรือขออะไรเสร็จ.. แป๊บเดียว..ยังไม่ทันไรเลย..หลวงปู่ท่านก็พูดกลับมาว่า..เรียบร้อยแล้ว หรืออย่างขณะที่หลวงปู่กำลังนั่งฉันอยู่ พอมีญาติโยมเข้ามาขอบารมีให้ท่านช่วยอะไรสักอย่าง ท่านก็ทำแค่ส่งเสียง อือ ๆ ...แถม อือ..ไป..ฉันไปอีกต่างหาก...”

อย่างเมื่ออยู่ครั้งหนึ่ง ลุงแปลงก็ขนเอาผ้าเช็ดหน้าที่พิมพ์รูปหลวงปู่ ที่ทำไว้แจกญาติโยมที่มาร่วมงานมูทิตาหลวงปู่ในครั้งที่ท่านได้รับเลื่อนสมณศักดิ์ เป็นจำนวนร้อย ๆ ผืน... มาให้หลวงปู่ช่วยทำให้ศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งลุงแปลงก็เอาไปวางไว้ข้าง ๆ สำหรับอาหารของหลวงปู่ เพราะหลวงปู่ว่าให้วางไว้นั้น แล้วท่านก็นั่งฉันไปเรื่อย ๆ และพอฉันเสร็จ ท่านก็บอกลุงแปลงว่า “เสร็จเรียบร้อยแล้ว เอ็งยกออกไปได้เลย”

พอลุงแปลงเห็นดังนั้น..แทนที่จะอะเลิ่รดตีอกตีใจ กลับขัดอกขัดใจมาก อีกทั้งยังรู้สึกหงุดหงิดขึ้นมาทันที เพราะมองว่าหลวงปู่

ไม่ยอมทำอะไรให้สักอย่าง คิดว่าหลวงปู่ท่านไม่ยอมเสกผ้าเช็ดหน้าให้ และเมื่อคิดดังนี้..ก็เลยเอาผ้าเช็ดหน้านั้น เทียวไล่แจกญาติโยม จนหมดเกลี้ยง ไม่เหลือเลยแม้แต่ผืนเดียว แถมไม่ยอมเก็บไว้เป็นของตัวเองเลยสักผืน เพราะมัวแต่คิดว่า ผ้าเช็ดหน้าทั้งชุดนี้.. จะศักดิ์สิทธิ์ได้อย่างไร เพราะหลวงปู่ท่านไม่ยอมเสกให้ แต่ที่ไหนได้... หลังจากที่ถูกปลงแจกเขาจนหมดแล้ว ไม่นานต่อมา ปรากฏว่ามีคนเจออาณูภาพกันมากมาย อีกทั้งยังมาเล่าเรื่องความศักดิ์สิทธิ์ของผ้านั้นให้ลุงปลั่งฟัง ว่าเจออาณูภาพอย่างนั้น..อย่างนี้ เช่นบางคนไปทดลองเอาปิ่นอิงผ้า ซึ่งปรากฏว่าเป็นพังไปเลย คือ ยังไม่ออก

ด้วยเหตุนี้..เลยทำให้ลุงปลั่งนึกเสียดายขึ้นมาทันที จนพูดออกมาว่า “ตายแล้ว..ๆ ไม่มีแล้ว ...แจกเขาไปหมดแล้ว” และพอลุงปลั่งมารู้ทีหลังว่า ผ้าเช็ดหน้านั้นศักดิ์สิทธิ์ ลุงปลั่งก็เกิดคาใจขึ้นมาว่า ..อยู่ ๆ ผ้าเช็ดหน้าเกิดศักดิ์สิทธิ์ขึ้นมาได้อย่างไร ในเมื่อหลวงปู่ไม่ได้เสก ไม่ได้เป่าอะไรเลย!!

ด้วยความคาใจอย่างแรงนี้เอง ลุงปลั่งก็เลยเข้าไปถามท่านว่า “หลวงพ่อ..ทำยังไงหรือครับ ไม่เห็นเสกเป่าอะไรกับเขาเลย แล้วทำไมเขาเอาไปยิงแล้ว..ยังไม่ออก...”

ซึ่งหลวงปู่ก็ตอบแบบนิ่ง ๆ ว่า “ก็นึกๆ เอา...” ลุงปลั่งก็ถามต่ออีกว่า “นึกยังงี้..??” หลวงปู่ก็ตอบเพิ่มว่า “..ก็นึกในตำแหน่งที่นึก ๆ แล้วมันสำเร็จสิ” ซึ่งก็คือศูนย์กลางกายฐานที่ 7 นั่นเอง...

และนี่ก็คือสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ลุงเปล่งขอบพูดว่า “หลวงพ่ót่านศักดิ์สิทธิ์เกินไป” คือ ดูภายนอกเหมือนหลวงปู่ท่านไม่ทำอะไร แต่จริงๆ ท่านทำงานภายในตลอดเวลา จนเป็นเรื่องปกติธรรมดาของท่าน จึงทำให้ท่านเป็นมหาปฐุนียาจารย์ที่ศักดิ์สิทธิ์ และมีอานุภาพอันไม่มีประมาณ...

หรืออีกคราวหนึ่ง ลุงเปล่งและภรรยาได้ไปถวายภัตตาหารเพลกับหลวงปู่และคณะพระภิกษุสงฆ์ที่วัดปากน้ำ และพอหลวงปู่ฉันเสร็จ ท่านก็พูดกับลุงเปล่งว่า.. “เออ...! พระจะให้พรแล้วนะ เดี่ยวพระพุทธเจ้าท่านเสด็จลงมาเนาะ เอ็ง..จะเอากี่องค์ ..เดี๋ยวให้ท่านมาให้พรเอ็งสักหมื่นองค์ ศักดิ์สิทธิ์นัก..อธิษฐานเอาเลยนะ เอ็งอธิษฐานเอา..ศักดิ์สิทธิ์ เดี่ยวท่านมาหมื่นองค์” แถมท่านยังย้ำอีกว่า “มาแน่นอน...!!!”

พอลุงเปล่งฟังหลวงปู่พูดอย่างนี้..ก็เกิดอาการเป็นงงไม่เข้าใจ และคิดในใจว่า “เราคงบ้าแน่ ท่านพูดอะไรของท่านไม่รู้..พระพุทธเจ้าจะเสด็จลงมาให้พรได้อย่างไร”

ซึ่งการที่ลุงเปล่งคิดอย่างนี้ เนื่องจากลุงเปล่งไม่เข้าใจเรื่องการทำวิชา ก็เลยไม่เข้าใจความหมายที่หลวงปู่พูด แต่ถ้าพวกที่ทำวิชาเป็นได้มาฟัง ก็จะเข้าใจทันทีว่าการอาราธนาพระพุทธเจ้ามาแค่หมื่นองค์ เป็นเรื่องที่ย่ายนิดเดียว หรือเป็นเรื่องเล็กน้อยเท่านั้น ซึ่งนอกจากลุงเปล่งจะไม่เข้าใจคำพูดที่หลวงปู่พูดแล้ว ลุงเปล่งก็ยัง

มีแนวร่วม คือ ภรรยาของลุงเป่ล่งที่มาด้วยกัน และไม่เข้าใจสิ่งที่ท่านพูดเหมือนกัน ซึ่งภรรยาของลุงเป่ล่งบอกว่า “ไม่รู้ว่าลหวงพ่อท่านพูดอะไรของท่าน เราก็เลยอธิษฐานส่งเดชไป เพราะตอนนั้น..ไม่คิดว่า..ท่านจะศักดิ์สิทธิ์จริง เพราะลหวงพ่อท่านก็แค่พูดนิ่ง ๆ เงย ๆ อีกทั้งยังไม่เห็นมีพิธีต้องอะไร เราก็เลยนึกว่าไม่มีอะไร...”

และจากการที่ลุงเป่ล่งไม่ค่อยเข้าใจ และไม่ค่อยเชื่อในความศักดิ์สิทธิ์ของลหวงปู่เ็นเอง ลุงเป่ล่งก็เลยไม่คิดที่จะอธิษฐานขออะไรที่มันใหญ่โตมาก คือ แทนที่ลุงเป่ล่งจะอธิษฐานขอให้เป็มหาเศรษฐีระดับโลก มีกินมีใช้เหลือเฟือ จะได้ไม่ต้องทำมาหากินอีกแล้ว แต่กับคิดและอธิษฐานขอแค่ ว่า ให้ได้ทำงานอยู่บริษัทบอร์เนียวไปจนกว่าบริษัทจะเจ๊ง ซึ่งนั่นก็หมายถึง ลุงเป่ล่งอยากจะทำงานไปให้นานที่สุดเท่าที่จะทำได้ เนื่องจากบริษัทบอร์เนียวเป็นบริษัทที่มีความมั่นคงสูงมาก แต่แม้บริษัทบอร์เนียวจะมั่นคงขนาดไหน แต่สิ่งที่ไม่มั่นคงก็คือ สถานภาพของลุงเป่ล่ง เพราะลุงเป่ล่งทะเลาะกับหัวหน้าที่เป็นฝรั่งทุกวัน ท่านก็เลยกลัวว่า จะโดนไล่ออก เพราะคนที่ทะเลาะกับฝรั่งโดนไล่ออกไปกันหลายคนแล้ว คือ ถูกยื่นซองขาวจนซองขาวข้ามหัวไปข้ามหัวมา ซึ่งลุงเป่ล่งก็กลัวมากกว่า ตัวเองจะต้องเป็นรายต่อไป...

ส่วนคุณป้าที่เป็นภรรยาของลุงเป่ล่งก็พอกัน.. สมกับเป็นภรรยาของลุงเป่ล่งจริง ๆ คือ แทนที่จะอธิษฐานขออะไรใหญ่ ๆ โต ๆ ก็อธิษฐานขอแค่ให้มีดีกสักหลัง แถมยังบอกว่า เขาไม่ต้องใหญ่ ขอ

หลังเล็ก ๆ ที่พอมีบริเวณสนามหญ้านิดหน่อย มีรั้วแค่นี้ก็พอแล้ว และพอลุงแปลงและภรรยาอธิษฐานเสร็จ หลวงปู่ท่านก็พูดย้ำเพิ่มความมั่นใจให้อีกว่า “ที่อธิษฐานนี่นะ..สำเร็จทุกอย่าง เอ้า..ให้ตั้งใจรับพร” ซึ่งพอท่านขึ้นยถาฯ ให้พรจนจบ ขณะที่ท่านลุกเดินเข้าโรงงานทำวิชชา ท่านก็ยังหันหน้าไปย้ำลุงแปลงอีกว่า “แปลงเอ๊ย..สิ่งที่เอ็งอธิษฐานนะ ..สำเร็จ!!!!..”

แต่ลุงแปลงก็ไม่ถึงกับเชื่อหลวงปู่ เพราะหลังจากนั้น ลุงแปลงก็ยังมากราบเรียนหลวงปู่อยู่เรื่อย ๆ ว่า “หลวงพ่อกับ เขาจะไล่ผมออกแล้วครับ เพราะผมทะเลาะกับฝรั่งหนักขึ้นทุกวัน ทำยังไงดีครับ..?”

และพอหลวงปู่ฟังดังนั้น ท่านก็บอกว่า “เออ..เดี๋ยวข้าจะฝากเขาให้” ซึ่งทันทีที่ลุงแปลงได้ฟังประโยคนี้นี้ ลุงแปลงก็ยิ่งงงใหญ่เลย และเพื่อให้หายงง จึงรีบถามหลวงปู่กลับว่า “เขาไหนครับ??” แต่ท่านนิ่ง ๆ ไม่ยอมตอบอะไร เพราะตอบไปลุงแปลงก็ไม่รู้เรื่อง

แต่เรื่องมันก็ไม่จบง่ายอย่างนั้นหรอก เพราะวันต่อ ๆ มา ลุงแปลงก็ร้อนรนมากราบเรียนหลวงปู่ใหม่อีกว่า “หลวงพ่อกับ เขาของชาวมันโกล์เข้ามาแล้วนะหลวงพ่อกับ ผมทะเลาะกับฝรั่งหนักเลย” ซึ่งพอหลวงปู่ได้ยิน ท่านก็บอกอีกว่า “เออ..!! ไม่เป็นไรหรอก ข้าฝากเขาไว้แล้ว” ซึ่งการที่หลวงปู่ตอบอย่างนี้ ทำให้ลุงแปลง

งหนักเข้าไปอีกว่า “เขาไหน..?? ใครคือเขา..!!” แต่พอลุงแปลงพยายามถามหลวงปู่ที่ไร ท่านก็ไม่ยอมตอบสักที ก็เลยทำให้ลุงแปลงนึกถามตัวเองในใจว่า “เขานี้ คือ พวกอธิบดง..อธิบดี หรือปลัดกระทรวง..กระทรวงอะไรี่เปล่า”

ต่อมาจนกระทั่งหลวงปู่มรณภาพไปแล้ว ลุงแปลงก็ยังไม่รู้เลยว่า “เขา” ที่หลวงปู่ว่า คือ ใคร แต่ตอนหลังลุงแปลงมารู้เฉลยว่า เขา..คือใคร ก็ตอนที่ได้มาราบพระเดชพระคุณหลวงพ่อธัมมชโย และคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง และหลังจากรู้แล้ว ลุงแปลงก็เรียนถามคุณยายอาจารย์ฯ ใหญ่เลยว่า “แล้วทำไมตอนนั้นหลวงปู่ท่านไม่บอกล่ะ ??” คุณยายท่านก็ตอบกลับว่า “ถ้าบอกไปตอนนั้น..คุณก็ไม่เชื่อ..!!!”

ขอย้อนกลับมาเรื่องที่ลุงแปลงทะเลาะกับฝรั่งต่อ..เพราะเรื่องนี้มันแปลกมาก อีกทั้งยังน่าอัศจรรย์ใจสุด ๆ คือ หลังจากทีหลวงปู่ฝากเขาไว้แล้ว ไม่ว่าลุงแปลงจะทะเลาะกับนายฝรั่งมากขนาดไหน ก็ไม่โดนไล่่ออกสักที ทั้ง ๆ พวกที่ทะเลาะกับฝรั่งน้อยกว่าลุงแปลงตั้งเยอะ กลับถูกยื่นซองขาวให้ออกกันไปหมดแล้ว

และสุดท้าย..ก็เป็นไปตามที่ลุงแปลงอธิษฐานไว้จริง ๆ คือ ได้ทำงานอยู่ที่บริษัทบอร์เนียวนานสมใจอยาก เพราะนานจนกระทั่งบริษัทบอร์เนียวเปลี่ยนเจ้าของไปจริง ๆ ส่วนคุณป้าที่เป็นภรรยาของ

ลุงปลั่งก็เช่นกัน คือ สุดท้ายก็ได้บ้านตึกหลังเล็ก ๆ มีสนามหญ้าหน้อย ๆ จริง ๆ อยู่แถวเทศร์ ซึ่งคุณป้าก็พูดว่า “หากรู้ว่าหลวงปู่ศักดิ์สิทธิ์ขนาดนี้.. รู้จ้..อธิษฐานขอบ้านให้มันใหญ่ ๆ โต ๆ ไปเลยดีกว่า...”

ส่วนเรื่องที่น่าฟังอีกเรื่องหนึ่ง เกิดขึ้นตอนที่ลุงปลั่งพาภรรยามาถวายภัตตาหารเพลที่วัดปากน้ำ ซึ่งพอเลี้ยงพระเสร็จ หลวงปู่ท่านก็เห็นในที่ของท่านว่า จะมีเหตุร้ายเกิดขึ้นกับภรรยาของลุงปลั่ง ก็เลยทำให้หลวงปู่บอกภรรยาลุงปลั่งว่า “เดี๋ยวลอยเดี๋ยวล..อย่าเพิ่งไปไหน!!!”

จากนั้นหลวงปู่ท่านก็หายเข้าไปในโรงงานทำวิชาประมาณครึ่งชั่วโมง พอออกมา ท่านก็บอกว่า “ต่ออายุให้แล้ว!!!” ซึ่งพอภรรยา ลุงปลั่งฟังดังนั้น ท่านก็งง และรำพึงว่า “เอ๊ะ..เขาก็แข็งแรงดี ไม่ได้เจ็บได้ป่วยอะไรเลย ทำไมหลวงพ่อบอกว่า ต่ออายุให้เรียบร้อยแล้ว!!!” ซึ่งต่อมาหลังจากนั้นเพียงไม่กี่วัน ก็เกิดเรื่องขึ้นจนได้ คือ ภรรยาลุงปลั่งโดนหมาบ้ากัด ทำเอาเกือบตาย แต่ในที่สุด..ก็รอด จึงทำให้ภรรยาลุงปลั่งถึงกับบอกว่า “นี่..ถ้าหลวงปู่ไม่ต่ออายุไว้ สงสัยตายไปแล้ว!!!”

..และนี่คือความศักดิ์สิทธิ์ของหลวงปู่ ที่ลุงปลั่งกับภรรยาได้ประจักษ์กับตัวเอง ซึ่งเป็นเรื่องมหัศจรรย์เหนือความคาดหมาย ทำให้ท่านทั้งสองเกิดอาการคาดไม่ถึงแทบทุกเรื่อง จนท่านทั้งสองชอบพูดเน้น ๆ ย้ำ ๆ อยู่บ่อย ๆ ว่า หลวงพ่อบ้าน..ศักดิ์สิทธิ์เกินไป!!!